

UNIVERSITAT CATALANA

ESGUELA MUNICIPAL DE MÚSICA
BIBLIOTECA

PUBLICACIÓ QUINZENAL ADHERIDA A LA "FÉDÉRATION UNIVERSITAIRE INTERNATIONALE POUR S. DE N."

Redacció i Administració: UNIVERSITAT

Barcelona, 5 de febrer de 1934

Pati de la Facultat de Dret

Any II.-Número, 19.

20 cèntims

**ESTUDIE
IDIOMAS**
en

BERLITZ
PELAYO 58 · TEL. 15992 · BARCELONA

The advertisement features a central illustration of a man in a dark suit and white shirt, holding a book with the Berlitz logo. He stands in front of a stylized globe with various city names labeled, including Barcelona, Roma, Constantinopla, Moscu, and others. The entire graphic is enclosed in a double-line border.

UNIVERSITAT CATALANA

ESCUELA MUNICIPAL DE MÚSICA
BIBLIOTECA

PUBLICACIÓ QUINZENAL ADHERIDA A LA "FÉDÉRATION UNIVERSITAIRE INTERNATIONALE POUR S. DE N."

Redacció i Administració: UNIVERSITAT

Barcelona, 5 de febrer de 1934

Per nosaltres

per A. J. Salvia

TANT en les pàgines de la nostra Revista com en les d'altres publicacions de semblant caire, hem vist manta vegada, així articles i assaigs com relacions de conferències encapçalats amb els títols: *Per la cultura, Per la civilització, Pel progrés, etc.*

Aquestes llegendes, que són una abstracció, deixen sempre en la imaginació del lector un buit que nafra la seva atenció. Es inquietud pròpia del nostre segle la de la concreció, mes si aquesta concreció no és pas possible, es tendeix a trobar una alegoria sintètica. La major part de l'art cartel·lístic del nostre temps es basa precisament en aquest fet.

Ara bé, podem trobar en les paraules: *cultura, civilització, progrés*, una concreció definida o, si més no, quiscuna cosa tangible representativa d'elles...?

Jo us dic, estudiants catalans, que aquestes nobles inquietuds que sentiu, aquesta fermesa que poseu en les vostres accions, aquest entusiasme amb què les concebiu, són exponent que la concreció d'aquelles paraules—dintre la nostra pàtria—està en vosaltres, en els vostres ideals i en els vostres anhels.

Seguiu així, no permeteu que entre vosaltres facin arrel els particularismes ni les intrigues de via estreta (que jo veia tan freqüents en els meus companys de Madrid) ni més orgulls que el col·lectiu. Que aquesta unió de tots que avui hi ha, amb un caire defensiu dels nostres ideals, no sigui mai desfeta. Que si així ho feu—i jo amb vosaltres—podrem dir sempre que en treballar per la cultura, per la civilització i pel progrés de la nostra pàtria, ho fem per nosaltres mateixos, car som l'angle agut d'atac de aquesta lluita ideal. I podrem dir amb el cap alt, banyats els ulls amb la llum astral dels nostres sublims anhels, que quan lluitem, esclaus del nostre sagrat deure, treballem *per nosaltres*.

Correu de València

Què és la Universitat Popular Valencianista?

per Claudi Chaqués

President de l'Agrupació Valencianista Escolar

L'Agrupació Valencianista Escolar que des de la seva fundació tracta de expandir en tots els medis la cultura valenciana no regateja ocasió per a fer-la brillar i ha cregut convenient la creació d'una institució dedicada principalment a la seva expansió per tot arreu, convidant en la seva crida els valencians i els amants fervents del que és nostre, sense distinció de classes socials que ens podrien distanciar i banderies polítiques que ens podrien dividir.

La idea de la creació d'una Universitat Popular Valencianista no és de l'actual Consell Directiu, encara que ell siga el que l'haja posat en pràctica, puix ja el curs passat parlaven el llavors President Vicenç Rodríguez i el autor d'aquestes ratlles sobre la creació d'aquesta institució, però degut a la recent creació de la nostra Agrupació Valencianista Escolar, creguérem que eren moments d'organitzar el creat recentment i, com assaig, es féu un curset de conferències.

Degut a l'èxit obtingut en dit curset i pensant sempre en l'empenta que donaria, no sols a la nostra Agrupació, sinó al moviment valencianista, el Consell Directiu acordà, encara que fos a força dels majors sacrificis econòmics i materials, fer-se seu el projecte de la creació de la Universitat Popular Valencianista.

Després de l'acord del Consell es nomenà un Comitè Organitzador i

aquest va procedir a invitar tots els elements culturals del País Valencià i en especial els professors dels Centres d'Ensenyament demanant-los la seva col·laboració en la tasca a fer. La nostra crida fou contestada per aquests elements amb tot l'entusiasme, posant-se al nostre costat, i fruit de les seves respostes és l'estol de professors de què disposem.

Amb el fi que tots els estudiants es sentin atrets pels nostres cursets, se'n donaran de tota mena de disciplines i començant per Història de l'Art el senyor Bayarri, continuaran en Dret, Bru i Beneyto Perez; en Música, López Chavarri; Filosofia, Alcayde i Vilar; en Filologia, Nicolau Primitiu Gómez; Geografia, Thous Llorens; Bibliografia, Raga i Minyana; Periodisme, Adolf Pizcueta; Pedagogia, Pascual Asins; Economia, Villalonga, Reig i Huguet; Historia, Carreres i Zacaes; Zoologia i Botànica, Beltran Bigorra; Medicina, Vicenç Reig; Ceràmica, Gonzàlez Martí, etc., i altres que degut al termini fixat aquest curs no podran intervenir i que ens donaran diverses conferències després de la clausura de la Universitat Popular.

Com és natural, es donarà un curset de llengua valenciana puix sense ell gairebé deixaria de tenir raó d'ésser la Universitat Popular; estarà compost de quinze o vint lliçons teòrico-pràctiques i començarà en el proper mes de febrer.

Del lloc on es celebraran els diversos actes, el natural seria, responent a l'enunciat, a la Universitat. Puix no, (fins en això som originals) *porque si se dieran en las aulas de la Universidad podría ser motivo de protestas que podrían degenerar en conflictos por no pertenecer a la entidad oficial, es por lo que no pueden ser complacidos; muy a pesar nuestro por tener la dicha de ser valenciano y muy amante de Valencia.* (Paraules preses d'on foren dites). I degut a eixes paraules que ens posen fora de la llei acordarem que seria el Saló Baix del Consolat de Mar, dintre l'edifici de la Llotja i on fan llurs reunions els components del Centre de Cultura Valenciana.

Expressats els nostres desitjos al Centre de Cultura, ens contestà en nom d'ell el Director Degà, Dr. San-chis Sivera (que si no ha pres part en l'obra de la Universitat Popular és degut a la seva avançada edat) amb paraules pròpies de la seva amabilitat i simpatia i que en boca d'un vell causen major sensació, digué així: *Vosotros els jovers sou els amos; el Centre de Cultura Valenciana té gran gust a ajudar-vos en la labor de redreçament cultural del poble valencià, així és que tot el que us aprofiti de lo que nosatres disposem a la vostra disposició està, i a treballar i a lluitar! xiquets, per València, que lo que per ella siga bo ho serà per a tots els valencians.*

I deixant de banda altres fets que precediren a l'acoblament definitiu del programa a realitzar durant el curs 1933-34, es va celebrar el dia 11 amb tota solemnitat la sessió d'obertura de la Universitat Popular Valencianista, amb l'assistència del Rector de la Universitat Literària i de l'Alcalde de la Ciutat i d'altres elements que portaven la representació de llurs centres d'en-

senyament. El discurs d'obertura fou a càrrec de l'il·lustre catedràtic de la Facultat de Filosofia i Lletres, Sr. Alcaide Vilar, que en el seu parlament donà una prova més de la seva erudició i del gran amor que sent per la València que el veié nàixer.

En altres escrits donarem compte amb més extensió dels successius actes que completaran la Universitat Popular Valencianista.

València, gener de 1934.

Bibliografia

Hem rebut l'«Anuario de Derecho. — Manual de Legislación», editat per la impremta Vda. de Lluís Tasso, que conté la legislació més notable i de més freqüent aplicació publicada l'any 1933, amb un apèndix de les disposicions més importants legislades per la Generalitat de Catalunya. El seu millor elogi, és reproduir, a continuació part del seu text: Drets reals, Implantació de l'Estatut de Catalunya, Carreres Judicial i Fiscal, Policia rural, accidents del treball en la Indústria, Inspecció del Timbre de l'Estat, Responsabilitat Criminal del President de la República, Junta de Seguretat de Catalunya, Confessions i Congregacions religioses, Tribunal de Garanties, Llei Electoral, etc., etc. I en la part referent a disposicions de la Generalitat, conté, en català, la immunitat Parlamentària, Traspassos de serveis, Estatut Interior de Catalunya, Llei municipal, Majoria i habilitació d'edat, etc., etc. Pot demanar-se a les principals llibreries o a l'administració. Apartat de Correus 415. Barcelona, al preu reduït de deu pessetes. — B.

«El profit polític, el prestigi personal, l'engrandiment nacional, assistiren al neixement de la Societat de les Nacions i li oposaren obstacles des de llur infantesa aquells que miren abans que tot llur propi profit i llur seguretat».

President ROOSEVELT

Volia in àtiques

III.—De la nostra pràctica històrica

per Delfi Escolà

Avui hem de parlar de dues coses.

Primera: El dia 22 del mes passat el doctòr Josep Xirau va plantejar-nos, en un lluminós incís de la seva explicació de Processal, la necessitat que els estudiants ens preocupem de sol·licitar cursos pràctics de Dret abans de tenir el títol. I UNIVERSITAT CATALANA tenia en caixa l'editorial que avui publiquem. Que no s'esverin els estudiants. No es tracta d'empollar més. Es tracta, al meu entendre, de mirar de tocar de peus a terra, perquè, amb tots els nostres estudis, portats a terme com hem fet fins ara, la vida moderna no ens llença riu avall com un estre inútil. Es tracta de la nostra vida pràctica, d'arrelar-nos sobre una base ferma. Ja veureu com tenim un camí planer: en el número vinent el Dr. Xirau publicarà un sistema per a la realització del punt capital exposat en l'editorial d'avui. I més endavant, publicarem altres opinions dels que millor puguin orientar-nos i ajudar la nostra empresa. Restem. I restem sense fornir més material als novel·listes pintorescos.

Segona: Algú ens ha dit: —*Mira que ets fresc! Parlar d'una universitat catalana a València! Parlar d'una universitat model històrica valenciana! No en volia saber d'altra!* I com que hem sentit moltes altres opinions en aquest sentit, ens apremem a barrar el pas a aquesta gent, que, de tant desconèixer la *veritable* història—perquè, no comprenent-ne d'altra que la que li ensenyà l'omnipotent Estat, no té esma de llegir un sol tractat pel seu compte—arriba a empassar-se com a història tota la novel·la de Pérez Lugín. No provarem pas la nostra 2.ª *Volia in àtica*—aquesta prova la trobaran els nostres amics en un extens llibre que un

dia o altre publicarem, si l'editor vol emprendre una aventura—; tan sols esmentarem uns fets que són una prova de l'important paper que la filla de la Universitat de Lleida representà en la cultura universal. Si «pel fruit es coneix l'arbre», treurem de dubtes els nostres amics. De València eixiren professors i rectors que les universitats més famoses de l'època sol·licitaven. Els millors metges sortien d'aquella universitat sense oposicions ni exàmens, i mentrestant, nosaltres copiem els de fora per a fer el ridícul, quan a casa tenim el model més perfecte. Com s'ho feien els valencians? Els Estatuts imposaven una durada mínima de tres anys per a la carrera de Medicina—parlem de aquest cas concret—. Aquests tres anys es prolongaven com més millor. Però, per a ésser metge calia haver obtingut fama en les disputes i haver practicat sis mesos—més tard un any—al costat d'un doctòr. Ho veieu, amics, com ho feien els nostres predecessors? Això és el que nosaltres hem de ressuscitar. Hem d'intensificar per tots els mitjans l'estudi de la nostra història universitària si volem que el nostre primer centre docent assoleixi la fama europea que assolí la Universitat de València que «*mirifice floruit, clarissimosque in omnium Artium genere professores habuit*». Aportem tot el nostre esforç a la implantació d'aquestes pràctiques, que es traduiran en dignificació, en capacitat, en una apoteòsica resurrecció de la nostra vida universitària, anihilant d'un cop aquest cadàver grotesc de la fàbrica de títols, car si, com diu Goethe, *el viure inútil, és morir abans d'hora*, podem dir sense cap recança—i no pas perquè ens hagi deixat cap herència—que és ben morta i l'hem de colgar a bona fondària... *Requiescat!*

Estudis pràctics

per J. Vives Giner

Els estudis, les carreres, tenen, com els trajos, com els costums, modes i prestígis que s'adapten a l'època i a l'ambient. Els últims vint-i-cinc anys han donat un fort prestígi a totes les carreres dites tècniques, en les que la especialitat tenia més possibilitats. I al mateix temps aquestes branques del saber han adquirit un gran prestígi. Em refereixo a les diferents branques de la enginyeria. L'enginyer és, o almenys ha d'ésser un home pràctic, que estudia realitats pràctiques, que converteix la teoria en cosa practicable; i les coses anomenades pràctiques són les que més prestígi gaudeixen en els nostres dies. Cal, però, distingir entre pràctic i útil, i encara més entre útil i utilitari. Altres professions, com per exemple la advocacia, han vist decaure el seu prestígi lentament, entre altres raons, perquè no s'hi veu l'aplicació a una pràctica moderna. No es presta a inventar, i sembla que no ajuda per a res la civilització. I, malgrat aquesta aparença, l'estudi de les lleis ajuda la humanitat a fer la seva via amb una intensitat major que l'enginyeria, encara que no amb tanta velocitat. L'enginyeria, els invents, les coses pràctiques fan avançar a salts la civilització, les lleis l'estabilitzen, en suporten el pes, la utilitzen.

Hi ha una distinció a fer entre els homes que estudien i els homes que *practiquen* les lleis. Hi ha, encara avui, juriconsults i advocats. El juriconsult és l'home que assenyala els camins legals, que estudia causes i efectes. El juriconsult és en realitat el postulator de la sentència. L'avocat és el que traeix i aplica al cas real, al cas viu,

l'estudi del juriconsult. Aquest és el Codi; l'altre és el dret processal o el dret d'aplicació.

La paradoxa més formal que existeix en la carrera de Dret i que en el fons ha estat causa del seu momentani desprestígi és que, mentre altres professions s'especialitzaven, dividien en branques l'estudi total, separaven i estudiaven en detall cada element, fent d'un enginyer industrial un enginyer mecànic, un electricista, un químic, etc., els advocats anaven eixamplant el camp d'experimentació i acumulant temes d'estudi. I l'avocacia, com totes les carreres, precisa una modernització, una simplificació i—nova paradoxa—en la carrera del Dret cal retrocedir per a modernitzar-se.

Molts pares inclinen els seus fills a l'estudi de l'avocacia perquè diuen que és una carrera que té un gran camp d'experimentació. Un advocat, pensen, pot ésser, a més, polític, home de negocis, banquer, comerciant, i, si van mal dades, fins mosso de cafè. Mes això és una equivocació gravíssima: un advocat, o és simplement advocat i practica únicament aquesta carrera o bé és qualsevol cosa menys advocat. Val a dir que parlo de l'avocat ennoblit.

Els estudiants de Dret, salvant, és clar, excepcions notables i encoratjadors, són en general el rebuig dels homes de carrera. I d'això no en té la culpa ni el Dret, ni els pares, ni els alumnes, ni els professors. En essència la té la manera com s'estudia i la manera com es practica la carrera de Dret. Per a mi aquesta té tres fases: Una, el grau preparatori de perfeccionament de cultura en general aplicable a la ciència de les lleis; una altra, l'estudi dels codis en vigència; i una tercera, el Dret processal o d'aplicació. I per aquest mateix ordre. Amb l'estudi

de les dues primeres fases tindrem un aspirant a jurisconsult; amb l'ajut de la tercera tindrem un aspirant a advocat. Deixant de banda les dues primeres fases, que potser estudiarem en un altre article, limitem-nos, ara, a estudiar la darrera, o sigui l'estudi del procediment d'aplicació de les lleis.

En el règim actual universitari, l'estudiant de Dret fa dos cursos de procediment seguint les explicacions i potser ajudat d'alguns llibres sobre procediment, amb formularis annexes. Alguns estudiants, de bona fe, estudien el dret processal en la seva font legal. I no fan ni poden fer res més, perquè són molt pocs els que poden entrar a practicar des del principi en un despatx. I si hi arriben a entrar, generalment, no poden aprendre gaire, ja que el principal practica per a guanyar-se la vida i no per a fer de mestre. Preguntem: passa això mateix en les altres carreres? No. L'estudiant de Medicina aplica la ciència estudiada des dels primers anys: la dissecció, l'estudi pràctic de la fisiologia, el laboratori, l'internat en els hospitals, tot el familiaritza, des dels primers moments, amb l'aplicació de la ciència teòrica. L'estudiant d'arquitectura dibuixa, veu obres. El de Farmàcia passa moltes hores al laboratori. L'enginyer visita fàbriques, fa projectes, viatja, veu de prop la grandesa del seu futur comès. I mentrestant l'advocat, com més se li apropa el títol, més pensa a cercar amb la seva carrera una derivació que no pas a fer realment de advocat. I per què? Perquè sent la seva impotència; perquè es dirà advocat, però no en serà; perquè ni tindrà prou ciència per a ésser jurisconsult, ni haurà practicat el més mínim per a atrevir-se a perfeccionar els seus coneixements, que en realitat no existeixen.

El més trist, però, és que tot això té remei, o almenys així ho creiem. El

Codi civil estableix que hi ha unes persones anomenades pobres perquè se suposa que no tenen mitjans suficients per a pagar les despeses que ocasionen els litigis. La Justícia acudeix, però, en auxili d'aquests i els nomena advocats i procuradors d'ofici. Generalment, els advocats d'ofici són els acabats de sortir de les aules i els que pledegen per pobres, que ho fan per necessitat, no poden estar gairebé mai ben assistits perquè els seus defensors, malgrat la seva bona fe i bona voluntat en la majoria dels casos, no tenen la pràctica ni l'habilitat que dóna l'experiència de una intensa i durable aplicació de les lleis. I quina culpa hi té el pobre en tot això? Cap, però és així.

Doncs bé: per què no donar la defensa dels pobres als dos darrers cursos—posem per cas—de la carrera de advocat, obligant els alumnes a practicar durant tot aquest temps en fets reals i vius? I això ho farien almenys dirigits pels professors que podrien assumir una responsabilitat, responsabilitat que ara tenen els mateixos alumnes emparats, però, amb un títol que moltes vegades sols serveix per a emparar infàmies legals, innocentment practicades, però infàmies a la fi. Creiem fermament que el sol fet de posar l'estudiant en contacte amb les misèries morals, com l'estudiant de Medicina s'hi posa amb les misèries físiques, serviria almenys per a dignificar la nostra professió i per a donar un veritable sentit de la responsabilitat que s'adquireix amb el fet de dir-se advocat i comparèixer davant d'un Tribunal, en defensa o en atac d'uns drets.

Llençada aquesta iniciativa, hi haurà a la nostra Universitat Catalana qui la trobi bona, la reculli i li dongui forma?

Madrid, febrer de 1934.

Art

El nostre bon amic i col·laborador en Francesc Coll, ens ha aportat per aquesta secció que iniciarem amb un estudi de les pintures de Díaz-Coستا, uns quants esboços de pintors i pintures, que publiquem amb el major gust.

Meifrén.—El vell mestre, ens ofereix un conjunt d'obres ben remarcables per la maduresa de què estan saturades que no és més que l'assoliment conscient d'una evolució treballada, plena d'afanys i desitjos. En aquesta exposició, ha equilibrat el seu temperament propens a l'ambient de mar, de la platja catifada de barques i les petites cases, que com a perles destaquen damunt el blau fort del cel i ens ha donat una mostra ben nombrosa de paisatges, entre els que sobressurten, «Primavera» i «Tardor» on juguen amb harmonia insospitada els verds, absents de tota estridència, fins i tendres, coberts com per una capa de fú que difuminés l'acritud del color.

Les marines, els petits recons de Cadaqués, construïts per art màgica, expressament per a ésser pintats, han tingut els seus més inspirats intèrprets amb Meifrén, Civil i Matilla.

Cert que ens repeteix assumptes molt coneguts, però els tracta amb la simpatia de sempre. De tots ells cal remarcar, per la seva força i acurada interpretació, la platja voltada de roques roges, isolada, en la magnitud d'aquell embalum fa sentir admiració desbordada a la naturalesa.

A de Cabanyes.—Tot el que hem dit de Meifrén cal aplicar-ho a Cabanyes. Ambdós són pintors definits, ambdós valors positius de la pintura catalana que han assolit ja el triomf de llur carrera pictòrica. I com el primer, ha tingut gran preferència pels temes de mar. Però les marines de Cabanyes, són ben diferents, les del pintor de Cadaqués, són plàcides, netes, alegres, quietes, envoltades de nuvolades algunes vegades, tan característiques en ell, però que no poden pertorbar la tranquil·litat de

aquells reconets, semblants, resguardats de tota tempesta. Les de Cabanyes, són impressionistes, mogudes i bullicioses.

L'ambient de Cabanyes, és la costa llevantina, ben diferent per cert de la nostra costa brava, ja forta de si; i aquí ve el mèrit d'ell: saber enfortir la platja llevantina amb una sèrie d'elements mestriolament considerats, i tractats amb una tècnica excel·lent. Algú ha dit que hi ha bon xic de regularitat en la seva obra, però aquest judici no més és conseqüència del primer cop d'ull. Cada obra és l'expressió d'un moment d'ànim distint. Si algú vol cercar la regularitat la trobarà potser en els elements de què es val per a assolir l'obra, i dit això, no és més que un altre mèrit a afegir-hi. És un mateix escenari, però de colors ben diferents. Cal veure les tempestes menaçant la pluja, els mars límpids i la platja daurada, altres voltes embolicada en la fosca del capvespre; els moments ombrívols que apaguen el sol i les grandioses barques del «bou», entre la gent que Cabanyes fa respirar i córrer. Sempre és el mateix l'escenari de la platja, però els colors i els moments són diferents.

Cal esmentar com expressió forta de la llum que darrera les muntanyes dona el darrer sospir el titulat «Cel rogent, pluja o vent», aquesta profecia del temps, de pescadors, interpretada amb majestat mig fantàstica, però no defugint del natural, fruit d'una constant observació.

El paisatge, encara que recixit no té la importància de l'esmentat tema, però revela que l'autor està dotat d'una retina finíssima i sensible. En la tela titulada «Vilanova» un jardí fa pensar en que Vilanova té dos pintors germans. Mir i Cabanyes poden felicitar-se mútuament.

El problema de l'estudiant lliure

per Guifré Bosch

Feia temps, que teníem el propòsit de parlar en la revista dels universitaris catalans del recent problema dels estudiants lliures. Però l'absurda i estranya conducta de l'Associació d'aquest nom, enviant delegats a les Universitats d'Espanya per tal d'escatir la rebuda que hom els faria si abandonaven la Universitat de Barcelona, ens havia aturat de moment en el nostre propòsit, ja que creiem preferible seguir ignorant una solució tan poc raonada en una pensa normal. No obstant, altres derivacions preses per les Seccions de Pedagogia i Estudis Universitaris de l'Ateneu [Enciclopèdic Popular, que s'han posat amb la major bona voluntat a treballar per tal de trobar una solució addient a les necessitats d'aquests estudiants tornen a posar el problema en un terreny de bona lògica i per tant ens és grat parlar d'aquest afer amb el major desig d'ésser útils a uns companys i facilitar una tasca de comprensió al Patronat de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Direm abans que res, que la solució que ha de proposar l'Ateneu Enciclopèdic Popular que està disposat a apoiar per tots els mitjans de publicitat i divulgació no està conclosa encara en la seva redacció definitiva. Però com la premsa, en la seva generalitat no s'ha fet ressò encara dels treballs preparatoris d'aquesta campanya que aviat s'iniciarà, en farem nosaltres un resum.

Al local de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, s'ha celebrat darrerament, en dos actes, una controvèrsia pública sobre els estudiants lliures vers la Universitat de Barcelona i les Escoles Normals, ja que aquesta campanya, en principi, sembla que s'iniciarà per a tots els estudiants lliures, cosa que, també en principi, no trobem encertada, ja que depenen ambdós centres culturals esmentats d'organismes diferents, serà difícil trobar una fórmula que conciliï ambdues posicions. Una conversa amb el

company Ocanya, president de la Secció d'Estudis Universitaris de l'A. E. P. ens convencé que aquesta campanya sortia únicament de el Ateneu, i que no tenia absolutament res a veure amb la cèlebre Associació d'Estudiants Lliures.

La Junta de les Seccions esmentades al començament, constituïda en Ponència, elaborà un projecte, que serví de base de discussió, que proposava la creació d'una emissora universitària que radiaria temes culturals, i una compensació monetària als alumnes que assistissin a classe una setmana cada trimestre. La Ponència portava estructurant tot un pla econòmic per a la compra d'una emissora i l'amortització consegüent en deu anys.

En front d'aquesta posició feren les seves propostes els companys Hervàs i Bruguera. El primer parlà de la desigualtat irritant que existia entre els estudiants rics i pobres i proposà una crecuda indemnització per part dels organismes de govern per a subvenir les necessitats dels estudiants proletaris. Proposà també que els pagaments de matrícules fossin proporcionalment a les cèdules que pagués el cap de família, i l'admissió de tres a ú, d'estudiants pobres i rics a la Universitat. Bruguera, més reposadament digué que el problema dels alumnes lliures era de caire social i de classe, que posava enfront els estudiants rics amb els treballadors i calia una solució que els posés en el mateix pla i que facilités el lliure i normal desenvolupament de totes les intel·ligències i, per tant, calia subvencionar els estudiants treballadors amb una quantitat equivalent al sou que disfrutarien en qualsevol ofici.

La Ponència, prometé estudiar aquestes posicions i redactar l'avantprojecte de reforma d'acord amb les idees expresades, sense que, a l'hora d'escriure aquestes ratlles, s'hagi fet pública.

Però... com ens hem allargat massa i no ens queda més espai, deixem de moment tot comentari a aquestes idees per tal d'exposar-lo amb la deguda extensió en un proper número.

Ara i abans

La vida de l'estudiant

pel Dr. W. Coroleu

IV i darrer

Tota aquesta idíl·lica existència queda truncada per un fet memorable: la Revolució Francesa. Amb tant volcànica sotragada no podia romandre en peu la vida estudiantil; de fet les aules es desertaren pels camps de batalla. I si, de principi, sols el jovent de França marxà a la guerra prompte la seguiren els altres. No sols la qüestió política sinó la de les nacionalitats es debatia arreu. No cal sinó recordar el paper de les Universitats alemanyes a les *Tugendbund* o societats patriòtiques. Alexandre Dumas cregué el tema prou interessant per la novel·la «La Boca de l'Infern» i ningú que l'hagi llegida no oblidarà aquells escolars turbulents que anaven donant les classes al bosc.

Quan darrera la caiguda de Napoleó cregueren que reviuria el vell ordre de les coses, l'antic estudiant era ben mort. A Alemanya, a Anglaterra, a Itàlia, a la mateixa França, calia prohibir o reprimir el nou, però de cap manera ressuscitar el vell. Algunes disposicions, com la del Cancellier prussià Hardenburg castigant els escolars fundadors, semblen avui d'opereta. Sols que aleshores es prenia seriosament. Amb tot, la supressió d'Universitats en viles decaïgues i son establiment en grans centres de població senyalen tendències renovadores. Berlin i Londres tardaren molt menys a posseir Universitats i no volem parlar de Barcelona que celebra la seva restauració. Propugnaven els reacciona-

ris per les ciutats velles alegant la conveniència per l'estudiant i la seva família d'una tranquil·litat favorable a les lletres.

En canvi els progressos repetien que sols als grans centres urbans hi havien mitjans i recursos per als estudis. Sia com vulga, les guerres civils del segle passat ajornaren la qüestió. Les guerres dinàstiques a Espanya i Portugal, i les de lliberació a Itàlia, Polònia i els Balcans prou ho acreditava. No hem de recordar aquest trist martirologi no sempre ben agraït.

En fer-se definitivament la pau, transcorregut el quart decenni de la passada centúria, havia perdut tot caràcter de classe l'ésser estudiant. Ni barris especials, ni vestits distintius, ni privilegis i immunitats. Era l'escolar un jove com un altre però que, de tant en tant, reivindicava la seva autonomia. Les obres de Murger, de Balzac, de Dickens, ens guardaran de mentir. Però la corrent nivelladora de l'època s'ho emportava tot. La vida es tornava també més seriosa i exigent. No hi havia ja lloc per a l'estudiant perpetu i les llegendàries bromes d'abans. Ara el que estudiava, era, abans que res, per tenir una professió, una defensa al *struggle for life*.

Quedaven, amb tot, excepcions, però més pintoresques que meritòries. Thackeray ha fustigat durament la joventut universitària frívola i viciosa d'Oxford i Cambridge. Aquella vida de joc, de desafiaments, de donjuanisme primerenc, no era per desgràcia

d'un sol país. La desorganització de l'existència estudiantil per un individualisme egoista i mesquí, n'era la causa principal. Però aleshores ningú no la sabia veure.

Aleshores es perdia tot el que donava caràcter—aleshores es deia honor—als graus universitaris. Les antigues cerimònies de solemne investidura es transformaven en un dinar gairebé de germanor. I a tot arreu es senyalava això com a ominosa senyal de decadència. Si en algún país com Alemanya, Austria o Anglaterra es guardava la tradició resultava ja una singularitat. El mateix es pot dir dels exercicis en llatí que ja no es feien obligatoris. Schopenhauer, malgrat el seu radicalisme filosòfic ho deplorava: *Ningú entèn ja el llatí*, deia amb amargura. «*Aquesta generació que puja és d'herbolaris i sangradors*».

Les novel·les i el teatre de l'època, s'entén, des de 1840, donen una altra idea de l'estudiant. Ja no és el jove més o menys *insoumis*, però sempre sota el jou. Ara ja és un ciutadà com un altre i que reclama el seu lloc, modest, però de dret, en societat. I al despertar de les joves nacionalitats. La jove Itàlia, la jove Turquia, i aquí la jove Catalunya, figuren com element principal. No hem de recordar el paper dels estudiants russos polacs i americans en les lluites de la independència de llurs respectius països. Gairebé la classe estudiantil desapareix com tal classe, arrossegada per l'entusiasme popular i general.

I com és natural, entre els herois hi ha les víctimes, Deportats, empresonats, afusellats, els estudiants segueixen la revolució. Es precis que passin les convulsions de la guerra franco-prusiana, i la *Commune*, per a que reneixi l'ordre. Aleshores es torna

a classe i els estralls i els motins són purament escolars. I el més gracios és que entre els profans es desperta la vocació estudiantil. A París hi ha avallots perquè els curiosos omplen les aules i allunyen els deixebles. La moda, com tot sovint passa, s'ha girat del revés. I es de bon tó anar a sentir Brouardel, Bergson, Brunelière...

No volem seguir més temps aquesta ressenya històrica que ens duria de ple a l'època contemporània. N'hi ha prou per al nostre objecte amb el dit per comprendre com ha evolucionat i canviat l'estudiant a través dels segles. Altres transformacions l'esperen sens dubte que contarà l'historiaire del esdevenidor. Però amb l'exposat fins ací es pot capir que la laboriosa i soferta classe escolar, desinteressada com ella sola, ha sabut donar el millor d'aquesta vida, la joventut, per l'ideal del progrés, la cultura i el patriotisme. Tant de bó les altres classes socials que la critiquen, sabessin imitar les seves virtuts i mèrits que el món potser aniria millor que fins ara!

Cinquena Xocolata Jurídica

Amb l'èxit de consuetud es celebrà el proppassat dissabte, dia vint-i-set, la ja tradicional Xocolata Jurídica dels estudiants de Dret, organitzada per l'Associació d'Alumnes Facultat Dret, a l'Hotel Ritz. El Saló de festes de dit Hotel oferí un magnífic i animat aspecte, al que hi contribuïa l'element escolar que en gran nombre hi concorregué i que donà la nota de relleu a la festa. Felicitem la Junta de l'A. A. F. D. i l'animem a proseguir amb la celebració d'aquesta simpàtica festa.

S. M.

*Correu de Mallorca**Pro-teatre mallorquí*

Dies passats la secció de minyons «Atlots de Muntanya» de l'Associació per la Cultura de Mallorca féu una crida de cooperació ciutadana per un premi pro-teatre mallorquí, o sia per l'autor de la millor obra nostra a representar la propera temporada.

Aquesta crida, segons publiquen els diaris locals, ha tingut una favorable acollida entre el poble mallorquí, acollida que es considera com a premi ben merescut pels *Atlots* iniciadors; puix encara que aquestes activitats entrin dins la seva esfera d'acció com tota altra tasca patriòtica, hem de pensar que la secció mallorquina ni gaudeix del desenrotllament ni es troba en les condicions de les seccions barcelonines. Es solament mercès a la voluntat i constància del reduït i novell aplec de joves d'espirit encaminats a despertar l'ànima del poble

mallorquí i a guarir-lo de la seva abúlia que s'ha pogut dur a terme aquesta bella, per bé que modesta iniciativa, que bé voldríem fos la primera pàgina del pròleg d'una col·lecció de treballs, endreçats al progrés de les nostres coses i a llur perfeccionament.

Ara el que cal és que els futurs autors copsin la transcendència de l'empresa i que no ens presentin obres de vulgarisme plebeu com si fóssim infants o estrangers desconexors de l'indigeneïtat del país, sinó amb la puresa que cal viure-les.

Es d'esperar que les bones intencions de la secció mallorquina es veuran premiades, no solament amb les lloances dels seus treballs, sinó també amb la cooperació material del poble qui els ajudarà a guanyar-se un feliç èxit en tal empresa.

NICOLAU FORTEZA

Acadèmia DALMASES

Conferències de totes les assignatures corresponents a les
Carreres d'Enginyer, d'Arquitecte i Pèrits Aparelladors

FACULTATS DE CIÈNCIES

Professorat constituït per Arquitectes,
Enginyers i Doctors en Ciències

DIRECTOR:

Josep M.ª de Dalmases i de Plandolit

Passeig de Gràcia, 19. - BARCELONA. - Telèfon, 20970

Fédération Universitaire Internationale pour la S. d. N. (F. U. I.)

La «F. U. I.» té com a principal finalitat, treballar en favor dels ideals de la Societat de Nacions, per la cooperació internacional i per la difusió dels principis i l'obra de l'organisme internacional. Estudia els grans problemes de la política exterior i els treballs de Ginebra. Realitza l'aproximació de milers d'estudiants i de professors de tots els països.

Fou creada a Praga en el curs 1923-24, pels delegats de quatre agrupacions nacionals: Txecoslovàquia, Anglaterra, Alemanya i França.

Actualment, la F. U. I. compta amb associacions nacionals a 24 països: Alemanya, Anglaterra i Dominis, Àustria, Bèlgica, Bulgària, Canadà, Dantzig, Dinamarca, Espanya (Catalunya), Finlàndia, França, Grècia, Holanda, Hongria, Irlanda, Itàlia, Iugoslàvia, Japó, Noruega, Polònia, Rumania, Suècia, Suïssa, Txecoslovàquia.

La F. U. I. ha tingut els seus Congressos i Consells executius a Praga, Ginebra, Berlin, Oxford, Londres, París, Viena, Varsòvia, Turin, Brusel·les, Belgrado.

El «Bureau» elegit en 1933, està format: President: *M. Jean Dupuy*, (França); Vice-president: *M. W. Bronowski*, (Polònia); Secretari general: *M. Gerhard Haucke*, (Alemanya); President honorari: *Dr. Jacques Kunstenaar*, (Suïssa); Vice-president honorari: *Dr. E. Bielka*, (Àustria); Secretari: *M. G. Lutz*, (Suïssa).

Bibliografia

EPTING, Karl. — *Le Service Medical et le Système des Assurances—Maladies pour Etudiants dans les Universités Européennes.* — Genève-1933. — (Entr'aide Universitaire Internationale).

*, *El estudio universitario en Alemania.* — Berlin 1933, guia editada pel «Deutscher Akademischer Austauschdienst».

STARK, H. (M. Reich). — *Europe d'abord* — Bruxelles — (Editions «Jeune Europe»).

Opuscle dedicat a la defensa de la Federació Europea, per la qual amb tant d'entusiasme lluita l'autor i els membres de «Jeune Europe».

SERCH, Amadeu. — *L'exemple de Txecoslovàquia.* — Barcelona, Editorial Barcino.

Correu de Lleida

Altra vegada un dia de dol. El dia 20 de gener morí l'il·lustre catedràtic del nostre Institut en Trinitat Arnaldo i Jordana, que fou director d'aquest centre docent durant els anys de 1918 a 1931. Ens associem ferventment al dol de tots els que senten el dolor de la seva pèrdua.

—Per a tractar d'assumptes referents a la situació que ens trobem, deguda a l'estat ruïnós de l'antic edifici i a la manca de locals, les forces vives de la ciutat han celebrat diverses reunions, amb un resultat ben optimista, per cert, car sembla no llunyà l'iniciament de construcció d'un nou edifici.

—El conegut senyor en Pau Xurriuguera donà el 26 proppassat i per mitjà de Ràdio Lleida, una conferència per a la formació d'un nou Ateneu Popular Lleidatà. Desitgem grans èxits als iniciadors d'aquesta obra de remarcable interès cultural.

F. L.

Correu de Tàrraga

El dia 28 proppassat s'inaugurà el grup escolar i l'Escola d'Arts i Oficis, amb assistència del Sr. Rector de la Universitat autònoma, Dr. Bosch i Gimpera i del Dr. Xirau. A l'acte de la inauguració i en el de nomenament de fill adoptiu de la ciutat del director-fundador de la Escola, n'Angel Oliveras i Guart, els doctors Bosch i Xirau pronunciaren bells parlaments.

—Des del dia 1 es donen classes a l'Escola d'Arts i Oficis, que té avui uns 600 matriculats.

Imp. F. Camps Calmet, Tel. 54-Tàrraga

Acadèmia

ESCLASSANS

Balmes, 2

Barcelona

Enginyers i Tècnics Industrials-Arquitectes-Batxillerat
Pèrits Aparelladors

Ingrés a les Escoles d'Agricultura
de la Generalitat de Catalunya

Ingrés
Universitari

Dibuix, Pintura i Escultura per a ingrés i carreres

● Classes independents per a senyoretes ●

Llibreria Cervantes de RAMON MALLAFRE CONILL

Compra Venda de tota mena de llibres
antics i moderns.

Especialitat en llibres de text - Literatura
Art - Ciència - Dret - Medicina - etc.

Tallers, 82 (al costat P. Universitat)
Telèfon, 22230. - BARCELONA

ACADÈMIA BAIXAS

Dibuix i Pintura

Preparació per les assignatures de dibuix, Arqui-

tectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges, etc., etc.

Pi, 1, primer, 1.ª - Barcelona

Vídua Lluís Soler Pujol

Plaça Francesc Macià, 8.-Tel. 10445

Col·leccions d'Història Natural.
Osteologia. Biologia. Tecnologia.

ELS PROVEIDORS D'UNIVERSITATS, INSTITUTS,
ACADEMIES, ESCOLES D'ART I
COL·LEGIS PARTICULARS

Consulteu el nostre catàleg il·lustrat amb nombrosos
gravats, que serà lliurat gratuïtament a
tots els Centres d'instrucció que ho sol·licitin.

● Vendes al comptat i a terminis

JOSEP PORTER

LLIBRETER

MONT-SIÓ, 3 BIS, PRAL. 2.^A · TELÈFON, 16792

BARCELONA

APARTAT DE CORREUS, 574. Adreça telegràfica, «PORTELIBER»

Incunables, Manuscrits, especialment en llengües romàniques
i amb miniatures, Obres esgotades. Impressions
modernes de luxe o limitades. Relligadures
artístiques o històriques. Gravats.

Dibuixos. Aquarel·les.

Autògrafs.

Informacions bibliogràfiques Formació i organització
de biblioteques Recerques d'obres esgotades o rares.
 Servei de liquidació de biblioteques Publicació
de Catàlegs per matèries de les obres que tenim en venda
 Van publicats catàlegs i llistes de Bibliografia, Biblio-
filia, Incunables, Arqueologia, Belles Arts, Medicina, Dret,
Religió. Amèrica, Catalunya, Espanya, Madrid, Barcelona,
València, Viatges, Música, Publicacions periòdiques etc., etc.
Tots els calàleg s'envien gratis a qui els demani :: ::

Es compren biblioteques i llibres de totes menes, gravats,
autògrafs. dibuixos, aquarel·les i papers vells que tinguin
algún interès artístic, històric o literari.